

РЕШЕНИЕ

№ 1433

гр. София, 13.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав, в публично заседание на 27.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **10328** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба, подадена от Л. К. И. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] чрез адв. Г. К. срещу Решение № ПИ-310/15.09.2025г. на Директора на ТД на НАП-С., с което се потвърждава Разпореждане изх.№С250022-137-0004736/28.08.2025г. издаден от публичен изпълнител при ТД на НАП С. относно задълженията, чието отписване по давност е отказано.

Жалбоподателят оспорва извода на административния орган, че наложените запори по изпълнителното дело, образувано за частно вземане, по реда на ГПК, по които Държавата се счита, като присъединен вискател, са действия които прекъсват давността на посочените в удостоверението публични вземания, за които е налице висящо производство, за събирането им, по реда на ДОПК. Оспорва и надлежно да са му били връчени всички цитирани в решението книжа, като твърди, че не е бил уведомяван и не са му връчвани по надлежния ред книжа/съобщения по и.д. №[ЕИК]/2019 г. по описа на ТД НАП С., с изключение на: 1.Разпореждане от 11.03.2022 г, 2.Разпореждане от 10.08.2022 г, за присъединяване на публични вземания; 3.Съобщение за насрочване на опис издадено от 16.05.2023 г.; 4. Разпореждане от 13.10.2023 г., за присъединяване на публично вземане, връчени му чрез електронната поща едва след подадената жалба срещу разпореждането на публичния изпълнител. Изтъква, че фактът на издаване на разпореждане за присъединяване на вискател или насрочване на опис, без това да е доведено до знанието на жалбоподателя, не е достатъчно за да породи целения правен ефект - прекъсване на давността, посочвайки съдебна практика.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Постъпила е молба от процесуалния му представител, с която заявява, че не възразява делото да бъде гледано в тяхно отсъствие. По същество на спора поддържа жалбата и претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът - Директорът на ТД на НАП-гр.С. се представлява от юрк. К., която оспорва жалбата и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Административен съд-София-град, като съобрази наведените в жалбата доводи и приложените писмени доказателства, намира за установено следното:

В ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело №190753639/2019 г. срещу Л. К. И. за принудително събиране на публични държавни вземания, във връзка с което е съставено Съобщение за доброволно изпълнение изх. №090022-048-0138479/30.09.2019 г. за задължението по електронен фиш/глоба с № K2184241 /24.06.2018 г. /л.40 от делото/. С Разпореждане за присъединяване изх.№С200022-105- 0090475/01.04.2020 г. /л.41/ по образуваното изпълнително дело са присъединени фиш/глоба №2260378/18.03.2019 г., електронен фиш/глоба №K2467939/29.11.2018 г., електронен фиш/глоба с №K2488858/30.12.2018 г., електронен фиш/глоба с №K2776780/28.05.2019 г., електронен фиш/глоба с №K2842237/26.06.2019 г. и Ф./глоба с №Н684200/23.08.2019 г. С ново Разпореждане за присъединяване изх.№С200022-105-0170445/15.05.2020 г. /л.42/ е присъединено и задължението, дължимо по фиш/глоба с №Х287560/11.03.2020 г. На дата 06.07.2020 г., за обезпечаване на вземанията, с Постановление изх. № С200022-022-0042044/06.07.2020 г. /л.50/ е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банковите сметки на жалбоподателя, по депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги, находящи се в следните ТБ/доставчик на платежни услуги: „Инвестбанк“ АД, като запорното съобщение /ЗС/ е получено на 07.07.2020 г. видно от Отговора на запорното съобщение /л.66/; Банка ДСК АД, с получено ЗС на 14.07.2020 г.; „Първа инвестиционна банка“ АД /ПИБ/, с получено ЗС на 07.07.2020 г.; „Централна кооперативна банка“ АД /ЦИК/, с получено ЗС на 07.07.2020 г. /л.65/ и „ЮРОБАНК България“ АД, с получено ЗС на 08.07.2020 г. Със същото запорно съобщение е наложен запор и върху МПС - лек автомобил М., модел Е 220 ЦЦИ, с рег. [рег.номер на МПС] , както и лек автомобил Ф., модел П., с рег. [рег.номер на МПС] за сумата в размер на 3 911,82 лв. /три хиляди и единадесет лева и осемдесет и две стотинки/. Запорът е наложен на 10.07.2020 г. С Разпореждане за присъединяване с изх. №С200022-105-0373080/09.11.2020 г./л/43/, задължението, дължимо по фиш/глоба №2277368/17.06.2019 г. е присъединено по изпълнителното дело.

С Разпореждане Изх. №0210022-105-0032408/08.02.2021 г. е присъединен фиш/глоба №2326662/06.02.2020 г./л44/

С Разпореждане Изх. №С210022-105-0063700/09.03.2021 г. е присъединен фиш/глоба №2300664/17.10.2019 г./л/45/

С Разпореждане Изх. №С210022-105-0361353/22.10.2021 г. са присъединени фиш/глоба №2350209/09.09.2020 г., фиш/глоба №2350492/29.09.2020 и фиш/глоба №2358092/15.12.2020 г./л.46/

С Разпореждане Изх. №С220022-105-0081219/11.03.2022 г. е присъединен фиш/глоба№Х739189/29.11.2011 г./л.47/

С Разпореждане Изх. №С220022-105-0304186/10.08.2022 г. са присъединени фиш/глоба№2388988/14.05.2021 г. и фиш/глоба№2401823/30.07.2021 г./л.48/

С Разпореждане Изх.№С230022-105-0391035/13.10.2023 г. е присъединено по изпълнителното

дело задължение по фиш/глоба №2408487/09.09.2021 г. /л.49/

На 15.03.2024 г. са изпратени Разпореждания за изпълнение на запорно съобщение до Банка ДСК, И. АД, ПИБ, ЦКБ и Ю. /л.75 и следващите/, но няма постъпили средства, тъй като откритите банкови сметки са без налични авоари.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки с Изх. №С250022-022- 0067616/12.06.2025 г. /л.51/ и с цел дообезпечаване на просрочените задължения по изпълнителното дело е donaloжен запор на наличните и постъпващи суми по банкови сметки в Банка ДСК, ТБ И. АД, ПИБ и Ю. за сумата от 7 485,70 (седем хиляди четиристотин осемдесет и пет лева и седемдесет стотинки).

На 20.08.2025 г. е постъпило Възражение на основание чл. 171 от ДОПК, с вх. №54-2215-1997/20.08.20205 г. по регистъра на ТД на НАП С. /л.36/, с което се иска погасяване по давност горепосочените задължения.

С Разпореждане с изх. № С250022-137-0004736/28.08.2025 г., на публичен изпълнител Ц. В., по гореописаното изпълнително дело, последната е отказала да прекрати събирането на вземанията поради изтекла погасителна давност /л.37/. Публичният изпълнител се е мотивирал, като е посочил, че по делото е наложен обезпечителен запор с Постановления за налагане на обезпечителни мерки от 06.07.2020 г. и 12.06.2025г., с които, според него, давностният срок е спрял на основание чл.172, ал.5 от ДОПК. От друга стана, като действия, прекъсващи давността, е посочил регистрирани между датите на двата запора искания за предоставяне на информация на основание чл. 191, ал. 3 ДОПК, които според него прекъсвали давността съгласно чл.82, ал.2 ДОПК, както и че са издадени разпореждания за изпълнение на запорните съобщения от 15.03.2024 г.

Разпореждането на публичния изпълнител е оспорено пред директора на ТД на НАП С., който с решение № ПИ-310/15.09.2025 г. е оставил жалбата без уважение като неоснователна /л.27/. Решението е мотивирано с довода, че „дори и да се приеме, че самите искания по чл. 191, ал. 3 от ДОПК не са годни да прекъснат давността, наличието на наложени запори от съдебни изпълнители по отношения на длъжника обуславя извод, че давността е била прекъсната“. Решението е връчено на Л. К. И. по електронен път на 24.09.2025 г., а жалбата срещу него е депозирана на 25.09.2025г.

При тези данни съдът приема, че жалбата срещу решението, до Административен съд София-град, е подадена в срока по чл. 268, ал. 1 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу акт, с който се засягат нейни законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

При служебно извършената проверка съдът установи, че оспореното решение е валиден административен акт, издаден от компетентен орган, в рамките на предоставените му от закона правомощия, като съгласно чл. 266 от ДОПК, това е директорът на компетентната териториална дирекция - случая директорът на ТД на НАП - С.. Решението е издадено след проведено задължително производство по обжалване на отказа на публичния изпълнител при ТД на НАП - С., да прекрати поради изтекла давност принудителното събиране на вземания, в писмена форма и съдържа посочените в чл. 59, ал. 2 от АПК, във вр. с § 2 от ДР на ДОПК, реквизити. Самият отказ също е издаден от оправомощен за това орган, на основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК и в рамките на неговите правомощия.

При издаване на обжалваното решение административният орган не е допуснал съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Решението е мотивирано, като в мотивите органът е посочил както фактическите основания за издаването му, така и правните

основания.

По отношение материалната законосъобразност на оспореното решение на директора на ТД на НАП - С., съдът намира следното:

Разпоредбата на чл. 162, ал. 2, т. 5 от ДОПК регламентира, че публични са държавните вземания за паричната равностойност на вещи, отнети в полза на държавата, глоби и имуществени санкции, конфискации и отнемане на парични средства в полза на държавата, за които се прилагат давностните срокове по ДОЖ.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Адм. орган е приел, че разпоредбите на ЗАНН се явяват специални по отношение тези в ДОПК. Именно с тях е регламентиран по-краткият срок визиран в разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК като правна последица от действието на така споменатите разпоредби за давността, с изтичането на която се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане. В конкретния случай задълженията са по глоби наложени по реда на ЗАНН чрез издадени електронни фишове, поради което по отношение на давността следва да се приложат специалните разпоредби на чл. 82 от ЗАНН. При изчисляване на давността за глобата следва да се има предвид, че същата, за разлика от други публични задължения, които възникват по силата на закона, започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието. В тази връзка от събраните доказателства и най-вече от изпълнителното дело не може да се установи дали е налице изискуемо публично вземане за глоба като и в хода на административното обжалване на разпореджането такива доказателства не са представени. Не са представени самите фишове, както и данни за тяхното връчване, респективно обжалване, за да се установи кога същите са влезли в сила.

Съгласно чл. 82, ал. 1 от ЗАНН административното наказание не се изпълнява, ако са изтекли 2 години, когато наложеното наказание е глоба. Според чл. 82, ал. 2 от ЗАНН, давността може да бъде прекъсната с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказания с оглед изпълнение на наказанието. След завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. Новата давност е отново 2 години.

Освен 2-годишната давност, в ЗАНН е предвидена и абсолютна давност преди образуване на изпълнителното производство, която е 3 години. Ако действията са извършени след 3-годишния срок, същите са без правно значение за прекъсване на давността и глобата е погасена по давност — чл. 82, ал. 3 от ЗАНН.

Съгласно разпоредбата на чл. 82, ал. 4 от ДОПК, правилото за 3-годишната давност не се прилага, ако в 2-годишния срок от влизане в сила на акта, с който е наложена глобата, е образувано изпълнително дело за събирането ѝ. Предвид горното при образувано изпълнително производство за глоба обикновената давност е 2 години, а абсолютната е 10 години по реда на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, приложима и за всяко друго публично вземане. С всяко прекъсване на давността в рамките на 2-годишния срок започва да тече нова 2-годишна давност, като такива действия могат да се предприемат до изтичане на 10-годишна абсолютна давност с начална дата - датата на влизане в сила на наказателното постановление.

Неправилно публичният изпълнител е приел, че предприемането на действията за налагане на обезпечителни мерки, описани в решението, има за правна последица спиране на давността. Действително, налагането на обезпечителни мерки, по аргумент от нормата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, има за последица спиране на давностния срок за събиране на съответното публично вземане. В случая обаче, запорът на банкова сметка, наложен с ПНОМ от 06.07.2020г., издаден от публичен изпълнител в ТД на НАП - С., представлява действие по изпълнението, по следните

съображения. Съгласно разпоредбата на чл. 195, ал. 1 от ДОПК, подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания, като в, ал. 2 на чл. 195 е предвидено, че обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено. Обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане/чл. 195, ал. 3, т. 1 от ДОПК/ или когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание/чл. 195, ал. 3, т. 2 от ДОПК/. Анализът на посочената нормативна уредба, регламентираща подлежащите на обезпечение вземания, основанията за извършване на обезпечение, компетентния орган и реда за налагане на обезпечението, обуславя извод, че налагане на обезпечителни мерки по чл. 198, ал. 1, т. 1 - т. 4 от ДОПК е допустимо и след образуването на изпълнителното дело. Доколкото съгласно чл. 220, ал. 1 от ДОПК изпълнителното дело се образува въз основа на заявление по електронен път до публичния изпълнител от публичния взыскател, а в чл. 195, ал. 3, т. 2 от ДОПК е предвидена възможност, когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, да бъде извършено обезпечение след получаване на изпълнителното основание, очевидно няма пречка и след образуването на изпълнителното дело да бъдат наложени обезпечителните мерки възбрана или заповед. Но налагането на възбрана или заповед след започването на изпълнителното производство/т.е. след изпращането на съобщението за доброволно изпълнение по чл. 221, ал. 1 от ДОПК/, не представлява действие на публичния изпълнител по обезпечение на установено и изискуемо публично вземане, а действие по принудително изпълнение. Този извод следва от разпоредбата на чл. 221, ал. 4 от ДОПК, съгласно която, в случаите, когато не са наложени обезпечителни мерки /очевидно се има предвид липсата на наложени обезпечителни мерки до започването на изпълнителното производство по см. на чл. 221, ал. 1 от ДОПК/, принудителното изпълнение върху вземания на длъжника и върху негови движими и недвижими вещи започва чрез налагането на заповед, съответно чрез вписването на възбрана, с постановление на публичния изпълнител. Следователно налагането на заповед или възбрана в условията на започнало изпълнително производство, винаги има характера на действие по принудително изпълнение.

Спорен е въпросът обаче дали то е породило правните си последици. Съгласно чл. 221, ал. 1 ДОПК: "Когато задължението не е изпълнено в срок, публичният изпълнител пристъпва към изпълнение, като е длъжен да изпрати на длъжника съобщение, с което му дава 7-дневен срок за доброволно изпълнение." (...) Не без значение е и обстоятелството, че в 7-дневния срок за доброволно изпълнение, предоставен на длъжника, не могат да се предприемат действия по неговото принудително изпълнение. Изпращането на съобщението по своята същност е подготовка за започването на същинския изпълнителен процес, изразяващ се в предприемане на действия по принудително изпълнение чрез предвидените в чл. 215, ал. 1, т. 1-3 от ДОПК изпълнителни способности. В материалите по преписката, респективно делото, липсват данни съобщението за доброволно изпълнение да е връчено на жалбоподателя и кога.

На следващо място следва да бъде отбелязано, че регистрирани искания за предоставяне на информация на основание чл. 191, ал. 3 ДОПК не са действия прекъсващи давността. Не са такива и действията на съдебни изпълнители, извършени по други изпълнителни производства. Всяко изпълнително дело е насочено към събиране на конкретно вземане. Прекъсващ ефект върху давността имат само действията, предприети директно за обезпечаване или събиране на съответния дълг.

С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че решението и потвърденото с него разпореждане следва да бъдат отменени и преписката изпратена на публичен изпълнител при ТД

на НАП за ново разглеждане, при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона като се съобрази и евентуалното наличие на други основания, при което публичният изпълнител следва да приложи и разгледа всеки един фиш като изрично посочи кога е влязъл в сила и е следвало да бъде платен.

С оглед изхода на спора претенцията на ответника по жалбата за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна и не подлежи на уважаване. Претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателна, като в негова полза следва да се присъди сумата от 10 лева, внесена държавна такса по сметката на АССГ и възнаграждение за процесуално представителства в размер на 500 лева, като съдът намира направеното от страна на ответника възражение за прекомерност на претендирано адвокатско възнаграждение за неоснователно.

Воден от горното и на основание чл. 268 ДОПК, Административен съд София град, Трето отделение, 80 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Л. К. И. Решение № ПИ-310/15.09.2025г. на Директора на ТД на НАП-С., с което се потвърждава Разпореждане изх.№С250022-137-0004736/28.08.2025г. издаден от публичен изпълнител при ТД на НАП С. относно задълженията, чието отписване по давност е отказано

ВРЪЩА административната преписка на публичен изпълнител при ТД на НАП-С. за ново разглеждане и произнасяне по възражението Л. К. И. с ЕГН [ЕГН] при спазване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА ТД на НАП – С. да заплати на Л. К. И. с ЕГН [ЕГН] разноски по делото в размер на 510 лв. (петстотин и десет лева) с равностойност в евро 260,76 Е.
Решението, съгласно чл. 268, ал. 2 от ДОПК, е окончателно.